

postihem se domáhati zaplacení poměrné části těchto společenských výloh, které zaplatil sám (§ 896 obč. zák.). Ke zhodnocení převzaté hypoteky byli odsouzeni oba žalovaní rukou společnou a nedílnou. Není třeba se obíratí otázkou, zda nálezy říšsko-německého soudu o zhodnocení jsou vykonatelné v tuzemsku, záleží jen na tom, zda řečené výlohy jsou výlohami společenskými, zda vzešly ze společenské smlouvy a z toho důvodu, že žalobce se žalovaným společně koupili dům na společný výdělek. Pro tuto otázku nemá vykonatelnost nálezu o zhodnocení významu. Že placení úroků z nadhodnoty, určené zhodnocovacím nálezem, bylo výlohou společenskou, kterou mají nésti oba společníci již proto, že ujednali společenskou smlouvu o koupi domu na výdělek, nepotřebuje bližšího odůvodnění. Stejně jest tomu však i s útratami sporu o zhodnocení, který byl zahájen proti oběma společníkům a skončil jich odsouzením k zhodnocení rukou společnou a nedílnou. Ostatně byly také žalovanému uloženy útraty sporu o zhodnocení jako solidárnímu dlužníku se žalobcem (rozsudek ze dne 12. července 1927). Nezáleží na tom, že později byla výše útrat ustanovena jen proti žalobci. Tím nepřestaly býti útraty společenskou výlohou, kterou měli nésti oba společníci z polovice, a zaplatil-li výlohy jeden z nich, mohl se hojiti postihem poměrně na druhém. Námitky žalovaného, že nebylo podmínek pro zhodnocení podle zákona, zejména proto, že se ohláška nároku stala opožděně, a že nešlo o zhodnocení osobního dluhu, nejsou proti žalobci opodstatněny již proto, že žalovaný ani netvrdí, že se námitkou opožděnosti a nedostatkem podmínek ve sporu o zhodnocení bránil. Tyto okolnosti by nevylučovaly, že náklady súročení a útraty sporu jsou společenskou výlohou.

Čís. 11277.

Vojenské zaopatřovací požitky (zákon ze dne 17. února 1922, čís. 76 sb. z. a n.).

Při zajištění pohledávky státu již za živobytí choromyslného neplyne z předposledního odstavce § 92 zák. čís. 76/1922, že choromyslný nebo jeho zákonný zástupce jest povinen, by při tom spolupůsobil.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1931, Rv 1732/30).

Legionář Josef J. byl ošetřován v ústavu pro choromyslné. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se československý erár na opatrovníku Josefa J-a, by byl uznán povinným vydati prohlášení, že svoluje, by vklady, jež má Josef J., byly vinkulovány pro vojenskou správu pro její pohledávku z důvodu ošetřovacích výloh, totiž oč za Josefa J-a vojenská správa hradí více, než činí výslužné, pokud se týče zaopatřovací požitky. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Odvolací soud pokládá sice za správný vývod odvolatele, že ustanovení § 92 předposlední odstavce zákona čís. 76 z roku 1922 jest vykládati tak, že si stát může svou pohledávku již za živobytí choromyslného zajistiti, nesouhlasí však s postupem, jak bylo za zajištění to žádáno. Podle opatrovnických spisů navrhla finanční prokuratura podáním z 31. srpna

1928 zajištění, žádajíc, by vklady choromyslného Josefa J-a. byly pro ošetrovací výlohy vinkulovány a dány do zástavy a by žalovaný opatrovník prohlásil, že s vinkulací a se zřízením práva zástavního souhlasí. Opatrovník, poukazuje na nuzné poměry choromyslného, jen částečně projevil souhlas; žalující strana žaluje, by bylo uznáno právem, že jest povinen vydati prohlášení, že svoluje, by oba vklady choromyslného Josefa J-a. byly pro pohledávku vojenské správy z titulu ošetrovacích výloh vinkulovány a do zástavy dány. Podle názoru odvolacího soudu není třeba takového prohlášení opatrovníka k zajištění, jež citovaný zákon státu přiznává, neboť není o tom výslovného ustanovení. Soud opatrovnícký i bez takového prohlášení opatrovníka může vinkulaci a zřízení zástavy podle zmíněného zákona provést v cestě nesporné, a není tudíž žalobní nárok po právu odůvodněn.

N e j v š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání opřené jen o dovolací důvod § 503 č. 4 c. ř. s. není důvodné, neboť z ustanovení předposledního odstavce § 92 zákona ze dne 17. února 1922 čís. 76 sb. z. a n., že pohledávka státu může být zajištěna již za živobytí choromyslného, neplyne, že tento nebo snad jeho zákonný zástupce jest povinen, by při tom spolupůsobil vůbec, pokud se týče prohlášení, jejichž vydání se žalobce domáhá.

Čís. 11278.

Zástavní dlužník nemůže proti zástavnímu věřiteli použití námitek, nepříslušejících osobnímu dlužníku; nemůže najmě použití námitek, s nimiž jest osobní dlužník vyloučen proto, že nepodal proti směnečnému platebnímu příkazu ve lhůtě námitky.

(Rozh. ze dne 18. prosince 1931, Rv I 1770/30).

K zajištění pohledávek žalobkyně za firmou C. bylo vloženo zástavní právo na nemovitostech, jež napotom koupil žalovaný. Žalobkyně vydobyla si napotom proti firmě C. směnečný platební příkaz, proti němuž firma C. nepodala námitky. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se věitelka na žalovaném vlastníkovi zavázaných nemovitostí, by byl uznán povinným trpěti, by se žalobkyně uspokojila z hypoték pro ni zřízených k dobytí pravoplatně přisouzených pohledávek nuceným zřízením zástavního práva na nemovitostech. Žalovaný namítl mimo jiné, že pohledávka přisouzená žalobkyni proti firmě C., není po právu. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Žaloba, o niž tu jde, jest svou právní povahou žalobou hypotekární. Poněvadž zástavní právo předpokládá platnou pohledávku, jsou námitky, jež popírají právo k pohledávce, zároveň i námitkami proti zástavnímu právu a žalovaný hypotekární dlužník, třebaže není dlužníkem osobním,